

د اسلام وروستی

پیغمبر

صلی الله علیه وسلم

Ketabton.com

ژباړه

زاهدالله درویش وزیر

د اسلام وروستی پیغمبر	د کتاب نوم
زاهدالله درویش وزیر	ژباړه
پخپله زاهدالله درویش وزیر	ډیزاین او کمپوز
دوه زره دوویشتم 2022	کال
الزاهد نشریاتي خانګه	ناشر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

محمد بن عبدالله بن عبدالمطلب د اسلام د وروستي پیغمبر نوم دی. مسلمانان په دې گروهه دي چې محمد، صلی الله علیه وسلم ...

ﷺ د الله وروستی پیغمبر دی او تر هغه وروسته پیغمبري یا نبوت ختم شوی نو له همدې کبله د هغه د خاتم النبیین په نامه هم پېژندل کېږي. دې کایناتو دپیدا کونکي په انسانیت باندې د ټولو نه لوی احسان دا دی چې ددوی د هدایت لپاره یې وخت په وخت د نیاته انبیاء علیهم السلام رالیرلي دي او بیا په تیره تیره د ټولو نه اخر ته یې زمونږ خوږ نبي صلی الله علیه وسلم درحمت اللعالمین په حیث راولیرلو اودهغوي بلنه او د ژوند حالات یې دا رنگ په حفاظت کې وساتل چې دهغې بېلگه د نړۍ په یوانسانی تاریخ کې هیچرته هم نه شي موندل کیدی. درسول پاک ص د ژوند ورځې شپې مونږ ته دارنگ په حفاظت اومکمل ډول رارسیدلی دی چې یو طرف ته خودهغې د درینستنوالی داسې انتظام وشو چې تراوسه پورې د هغې په صداقت کې څوک چوڼ قدر له هم نه شي کولی اوبل طرف ته داوردوالی یې دا حال دی چې د حضور (ص) ویناگانې د ژوند تیږولو لارې چارې کړه وړه ناسته پاسته خبرې اترې داستوگنې چلونه کلی کلولی اولاتیریدا چې د خوراک خښاک، د ویده کیدو وینبیدو اودو شتو ټوکو پورې واړه حرکتونه دامت مشرانو محفوظ ساتلی دی لنډه دا چې دهغوی (ص) پحقله یونیم زر کاله پس نن هم مونږ دهرڅه نه خبر یو اوداڅکه چې دهغوی (ص) تعلیمات ترقیامته پورې پاتې کیدونکی دی دلته زه صرف دحضور (ص) داوونی ژوند مبارک په حقه خوتکی عرض کول غواړم.

د حضور پاک (ص) د ژوند مبارک د حالاتو نه وړاندې د ضرورى ده چې مونږ دهغه زمانې تاريخى حالت ته لږه ډيره توجه وکړو کوم چې په هغه وخت کې د عربو يادخواو شا دملکونو وه اودا ځکه چې ددې نه بغير مونږه د نبوت اهميت نه شو محسوسولى اسلام چې کوم تعليم پيش کړى دى دهغې بنياد په توحيد رسالت او اخرت دى دا هغه رڼاده چې ددې نه هغه زمانې کې نه صرف عرب بلکې ټوله دنيا بې خبره او په تياره کې پرته وه داصحيح ده چې درسول پاک نه وړاندې دالله تعالى ډير نازولى نبيان دنيا ته راغلى وو اود زمکې هرگټ ته ئې دتوحيد تعليم رسولى ؤ دگمراهۍ په تياروکښې بد بد راگير وو سپورمى ،نمر، ستورى اوفرښتې غرونه، ماران اوکانى بوتى ئې ځان له دخدائى تعالى په نوم نيولى وو دبې شميره خدايانو په لاس کې ئې د ژوند واگې ورکړې وې او يوحقيقى الله پاک ترې نه هيرؤ .

سياسى اعتبار سره په دغه زمانه کې دوه ښه طاقتونه موجود وو يوفارس اوبل روم دفارس مذهب مجوسيت ؤ او دروم عيسائيت ددې دوو نه علاوه يهوديانو او هندوانو هم وجود لرلو او په خپل خپل ډول کې ؤ درښتياوالى دعوى کوله په ايران کې دستور و عبادت عام ؤ نوره دنيا هم په رنگ رنگ اوتوبوتو سر وه لنډه دا چې په هر لور دکفر تور تم وه انسانيت دخپل خلاصون دپاره دچاخوا خوږى په انتظار کې خپلې دوه سترگې څلور کړې وې د عربو په يوه لويه حصه کې يعنې قرى وادى ،خير اووزک کې ديهوديانو اکثريت ؤ مدينه کې هم ديهوديانو شمير زيات ؤ په ملک کې دشرک دود دستور راج ؤ خلقو دبتانو کاڼو فرښتو او پيريانو عبادت کولو .

ليکن ددې هرڅه باوجود ديوخدائې تصور هم خلقو کې موجود ؤ خوداتردې حده پورې چې هغه به ئې د نورو خدايانو نه لوئى خدائې گڼلو ولې دا عقیده ئې دومره کمزورې وه چې عملاً به ئې په خپلو لاسونو جوړ شوى خدايان هرڅه گڼل او په دې غرض ئې خانه کعبه کې چې اسلام نه اگاهو به ورته بيت الحرام وئيلى شو درې سوه شپيته بتان ايښودى وو چې دژوند هره کښاله کې به عربو دوى ته دخپلې حاجت روايۍ پخپله منت زارى

کوله اولسي حيثيت سره هم هر رنگ بدی په دوی کې پیدا شوې وې ولې بياهم د عربو بعضي صفتونه د قدر وړ دي په دې کې ميلستيا پياوړتوب، د سختۍ ژوند تيروول د ژبې فصاحت، د حافظې مضبوطۍ او په لوظ قول ټينگ پاتې کيدل وغيره.

زیریدنه

مور ملسمانان پدې گروهه او ایمان لرو چې محمد صلی الله علیه وسلم د څښتن تعالی رالېږل شوي رسول او وروستي نبي او د رسولانو پای په ده شوي دي. محمد صلی الله علیه وسلم یوې کورنۍ، قبیلې، یا قوم ته نه دی رالېږل شوي، بلکه ټولې نړۍ ته رالېږل شوي، که هغه انسان دې که پېرې دي. نبي علیه السلام د دوښمنې په ورځ، د ربیع الاول په دولسمه نیټه، د فیل له کال څخه پنځوس ورځې وروسته چې د کال له ۵۷۰ زېږيز کال سره سمون خوري، په مکه مکرمه کې زېږېدلې.

نبوي نمونه

➤ محمد: رسول الله

➤ أحمد:

➤ الماحی:

➤ الحاشر:

➤ العاقب:

➤ هغه نبي چې وروسته ترې بل نبي او رسول نشته.

پېداېښت او روزنه

د اسلامي سیرت د کتابونو له مخې محمد صلی الله علیه وسلم په بني هاشم کورنۍ کې یتیم وزېږېد. پلار یې دده مبارک له پېداېښت څخه لږ مخکې وفات شوې ؤ. محمد نوم ورته عبدالمطلب چې نیکه یې کېده، غوره کړ. دا نوم په هغه وخت کې په عربو کې چا نه پېژانده. د عربو دا عادت ؤ چې خپل کوچنيان به یې د رضایي مېندو په لاس ورکول ترڅو د ناروغیو څخه په امن کې پاتې شي، او دارنگه ددوي جسمونه او اعصاب قوي شي. او لدې ټولو څخه زیات پام به یې د کلیوالې سوچه عربي ژبې ته ؤ، ترڅو ددوي کوچنيان

سوچه عربي ژبه زده کړي. نو بني سعد قبيلې ښځې د کوچنيانو ترلاسه کولو لپاره د مکې پر لور راوخوځېدې، خو هېچا هم دا نه خوښوله چې د محمد صلی الله عليه وسلم په څېر یتیم کوچني ځان سره بوځي. ځکه له داسې یتیم څخه د څه شي ترلاسه کول ورته ناشوني ښکارېده چې پلار به يې نه و ژوندې. ټولې ښځې د کاروان پر لور روانې وې او خوشالۍ يې کولې ځکه چې هرې يوې د روزلو لپاره کوچنې موندلې و خو حليمه سعديه يو له هغو نا امېده ښځو څخه وه چې محمد صلی الله عليه وسلم يې ددې لپاره پرېښې و چې هغه خوارکې یتیم و. نو په پای حليمې او د هغې خاوند دا وپتېيله چې د قوم له شرمه چې مبادا سبا ونه وايي چې چا ورته زوې د روزلو لپاره ورنه کړ، پدې سلا راغله چې محمد صلی الله عليه وسلم له ځان سره کلي ته بوځي. کله چې کاروان د بني سعد په لورې يون پېل کړ نو د حليمې بي بي ډنگره اوښه داسې په منډه وه چې له ټول کاروان څخه مخکې شوه او کلي ته ورسېده. ټول کاروان دې معجزې ته هک پک پاتې ول. بي بي حليمه دې ته اريانه وه چې يوخوا خپل ماشومان نه شي مړولای، او له بلې خوا دا یتیم سره به څه کوي، خو د څښتن تعالی کارونه وه، د بي بي حليمې شېدې دومره زياتې شوې چې د ټولو ماشومو او محمد صلی الله عليه وسلم به وڅښلې نو بيا به هم پاتې وې. د چېليو غولانځې راپرېښودې. اوښه ښه مسته او له ډنگروالي خلاصه شوه. ملک ټول زرغون شو. هرېخوا خوشاله خوشالي راغله. بي بي حليمې دا درک کړه چې دا ټول نعمتونه يواځې د همدې یتیم کوچني له برکه پر دوي راورېږي. نو د هغه په روزنه او پاملرنه کې به يې هېڅکله هم درېغ نه کاوه. نبي عليه السلام په بني سعد کې تر څلورو کلو پورې و اوسېده، ان تردې چې د سيني څېرې کېدنه (شق الصدر) ورپېښ شول. نو حليمه بي بي پدې کوچني ووېرېده چې نه مبادا څوک ضرر ور ونه رسوي، نو ځکه يې خپلې مور بي بي امنې ته ور وستلو. کله چې شپږو کلو ته ورسېد نو مور بي بي يې وغوښتل ترڅو له ځان سره يې د پلار قبر ته بوځي. نو له خپل یتیم زوې محمد صلی الله عليه وسلم او خدمتگارې سره مکې معظمې څخه د مدينې منورې په لورې وخوځېده. بېرته راتلو په وخت په لار کې بي بي امنه ناروغه او په حق ورسېده. محمد صلی الله عليه وسلم د خادمې سره د هغه د نيکه څنگ ته وروستل

شو. پس لدې له عبدالمطلب سره اوسېده. نیکه به وربانې ډېر خیال کاوه، ان تردې چې د قرېشو په غونډو کې به یې خپل څنگ ته کېنولې ؤ چې دا کار په قرېشو بڼه نه لگېده. کله چې محمد صلی الله علیه وسلم ۸ کلن شو نو نیکه یې هم په مکه معظمه کې په حق ورسېد. مخکې لدې چې مړ شي خپل نوسی یې ابو طالب چې د پلار سکنې ورور یې ؤ ته وسپاره. ابو طالب د خپل وراره ترخپلې وسې او له وسې خوا هم روزنه وکړه، وراره له خپلو زامنو څخه ورته ډېر گران ؤ. محمد صلی الله علیه وسلم د خپلې ځوانۍ په لومړنیو کلونو له خپلو رضاعي وروڼو سره په بني سعد کې پسونه څرول، او په مکه کې خپلې کورنۍ ته. وروسته لدې چې بڼه ځوان شو سوداگرۍ ته یې مخه کړه. نبي صلی الله علیه وسلم له نبوت څخه مخکې په رېښتوني او امانت کار (صادق الامین) نومول شوې ؤ، ان دښمنانو به یې هم ورسره خپل امانتونه اېښودل.

د نبي علیه السلام صحابه

ابو بکر صدیق رضي الله عنه - حضرت عمر فاروق رضي الله عنه - عثمان رضي الله عنه - علي بن أبي طالب - خالد بن الوليد رضي الله عنه - عمرو بن العاص رضي الله عنه - عمار بن ياسر رضي الله عنه - بلال بن رباح - أبي بن كعب - سعد بن أبي وقاص - سعد بن معاذ - عبد الله بن عمر بن الخطاب - عبد الرحمن بن عوف - الزبير بن العوام - طلحة بن عبيد الله - سعيد بن زيد

د سيدنا محمد د ژوند مهمې پېښې په څو لیکو کې

شپږم زېږيزه پېړۍ

- ۵۴۵. د عبدالله بن عبدالمطلب زېږېدنه.
- 571م. د نبي عليه السلام زېږېدنه د قیل په کال کله چې د یمن واکمن حبشي- ابرهه غوښتل په مکه مکرمه برید وکړي، خو پدې برید کې یې خپل سر وخوړ.
- 577م. نبي عليه السلام مدینې منورې ته له خپلې مور بي بي سره ځي، چې د لارې په اوږدو کې یې مور بي بي په حق رسېږي.
- 580 م. د نبي عليه السلام د تره عبدالمطلب مړینه.
- 583 م. له خپل تره ابو طالب سره د شام په لورې په سوداگریز کارون کې یون پېل کول، کله چې یهودي راهب بحیرا په بصره کې د هغه ونې لاندې ولیده چې ښاخونه یې په نبي عليه السلام باندې رابښکه کړي وه، نو نوموړي راهب ابو طالب ته دده په خوندي ساتلو کې سپارښتنه وکړه.
- 586م. د حرب الفجار جگړه کې گډون کول.
- 591 م. النبي محمد ينضم لحلف الفضول لنصرة الضعفاء.
- 594 م. نبي صلی الله عليه وسلم له سیده خدجه رضي الله عنها سره په سوداگرۍ کې مرسته کوي، او د هغې سوداگریزه مالونه د شام په لورې وړي.
- 595م. نبي عليه السلام له خدیجې رضي الله عنها سره واده کوي.

- اووم زېريز پېړۍ
- 605 م. نبي عليه السلام د توره ډبره (حجر الاسود) د ټولو قربشو په استازيتون د كعبې شريفې په دېوال كې كېدې.
- 610 م. د لومړي ځل لپاره د حرا په غار كې وحې (قران) راغله، او د څښتن تعالى له لورې رسول غوره شو.
- 613 م. رسول عليه السلام د ساره غره په څنگ كې خلك اسلام ته راوبلل.
- 614 م. رسول عليه السلام بني هاشم اسلام ته راوبلل.
- 615 م. د مسلمانانو زورول د قربشو لخوا، او د ځينو كډه كېدنه حبشې ته په لومړي هجرت كې.
- 616 م. د مسلمانانو دوهمه كډه كېدنه حبشې ته.
- 617 م. د قربشو لخوا د اړيكو پرېكول او د رسول صلى الله عليه وسلم او د بني هاشم راگېرول په شعب كې د مكې څخه له باندې.
- 619 م. د بنديزونو پورته كول. د ابو طالب او خديجې (د رسول الله صلى الله عليه وسلم ماندينه) رضي الله عنهما مړينه. او دا كال د خپگان په كال ونومول شو.
- 620 م. د رسول الله صلى الله عليه وسلم سفر طائف ته. او د اسرا او معراج سفر.
- 621 م. د عقبه لومړې تړون.
- 622 م. د عقبه دوهم تړون. او د رسول الله صلى الله عليه وسلم هجرت يثرت (مديني) په لورې.
- 624 م. د بدر غزا چې د مسلمانانو په بري تمامه شوه. او د بني قينقاع يهود له مديني منورې څخه وشړل شول.

➤ 625م. د احد پېښه او د ۷۰ صحابه و په شهادت رسېدل د مني له کوهي سره، او د بني نظير يهودو شړل له مدينې منورې څخه.

➤ 626م. د بني المصطلق غزا.

➤ 626م. د خندق غزا. وترحيل يهود بني قريظة من المدينة المنورة.

➤ 627م. د رسول الله صلى الله عليه وسلم او قريشو ترمنځ د حدیبې تړون.

➤ 629م. حجة الرسول لمكة . د مؤتة غزا د روم پر ضد.

➤ 630 م. د مکې برې .

➤ 631 م. د تبوک غزا. عام الوفود .

➤ 632م. حجة الوداع . د رسول الله مړينه . دابي بکر غوره کول د رسول الله د خليفه په توگه. او د اسما په مشرۍ يوه ډله مجاهدين د شام په لورې لېږل.

دنبوي نسب لړۍ

رسول الله صلى الله عليه وسلم ټبر د عرب په بنو اسماعيل کې دقريشو دقبيلې دهاشم له کورنۍ څخه دی چې دنسب لړۍ يې داده : محمد بن عبدالله بن عبدالمطلب بن هاشم بن عبدالمناف بن قصي بن کلاب بن کعب بن لؤي بن غالب بن فهر بن مالك بن نضر- بن کنانه بن خزيمه بن مدرکه بن الياس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان . له تاريخي رواياتو څخه څرگنديږي چې له عدنان څخه تر حضرت اسماعيل عليه السلام پورې دخلويښتو پلرونو واټن دی خو په همدې منځ کې ټول نومونه ثبت شوي نه دي ځکه عربو به په لرې ليکونو کې يواځې وتلي نومونه يادول هغه نومونه چې له عدنان څخه تر اسماعيل عليه السلام پورې ثبت شوي دا دي : عدنان بن عدو بن المقوم بن تارح بن يثحب بن يعرب بن ثابت بن اسماعيل بن ابراهيم عليهما السلام .

درسول الله صلى الله عليه وسلم زيږيدنه

ديوه وتلي مصري هيت پوهاند محمود پاشا فلکي د رياضي له څيړنې سره سم رسول الله صلى الله عليه وسلم دربيع الاول په نهمه نيټه ددوشنبې په ورځ چې د 571 م کال داپريل دمياشتې له شلمې نيټې سره سمون خوري زيږيدلى . پلار يې تر پيدايښت له مخې وفات شوى وو , او عبدالمطلب ورباندې محمد نوم کيښود. رسول الله صلى الله عليه وسلم ته دوه درې ورځې بي بي آمنې بيا دابو لهب وينځې (ثوبيي) او وروسته حليمې سعديي تى ورکړ , د عربو دا دود ووچي خپل ماشومان به يې له ښاره دباندې ښځو ته د شيدو ورکولو لپاره ورسپارل , او په دې کې دا گټه وه چې يوڅو به ماشومانو د عربي ژبې سوچه لهجه زده کوله او بل داچې د عربو ځانگړتياوې به پکې راتلې په همدې موخه به دکليو ښځې په کال کې دوه ځله ښار ته راتلې او ماشومان به يې وړل . درسول الله صلى الله عليه وسلم له پيدايښت څخه څو ورځې وروسته دهوازن کورنۍ ښځې ښار ته راغلې چې په دوى کې يوه هم حليمه وه , حليمې بل ماشوم پيدا نکړاى شو , درسول الله صلى الله عليه وسلم مور بي بي غوښتل تر څو خپل زوى ورته وسپاري حليمې سره له دې چې دهغوى د بې وزلۍ او د ماشوم ديتيمتوب له کبله دڅه شي تمه نه درلوده , خو تر تش لاس تللو ورته ښه و بريښيدله او ماشوم يې له ځان سره واخيست . رسول الله صلى الله عليه وسلم هلته د بني سعد (هوازن) په کورنۍ کې دوه کاله پاتې شو , خو کله چې حليمې سعديي هغه ښار ته راوست نو د (وبا) ناروغي گډه وه نو بي بي آمنې ورته وويل چې محمد صلى الله عليه وسلم بيا له ځانه سره بوځه , حليمې سعديې ومنله او په يوه روايت رسول الله صلى الله عليه وسلم هلته تر شپږو کلونو پورې پاتې شو .

درسول الله صلى الله عليه وسلم مبارکه څيره

درسول الله صلى الله عليه وسلم قد منځنی ، غړي برابر ، رنگ سور او سپين ، تندي پلن ، وروځي سره نښتي ، پزه يې دنگه او لوړوالي ته مايله وه ، مخ يې ډير غوښن نه وو ، خوله يې څه ناڅه غټه ، او غاښونه يې سره بيل بيل وو ، غاړه يې دنگه اوسريي غټوالي ته مايل وو ، سينه يې پراخه ، دسر ويښتان يې نه ډيرتاو راتاو او نه بيخي نيغ نيغ وو ، مبارکه ږيره يې گڼه وه ، سترگې يې تورې ، بانه يې لوی او اوږده وو ، وُلي يې غوښن ، او دوږو هډونه يې لوی وو ، په سينه مبارکه يې تر نامه پورې دوښتانو يوه نرۍ ليکه وه ، په اوږو اوليڅو يې ويښتان وو ، دلاسونو ورغوی يې غوښن او پلن وو ، ځنگلي يې اوږدې او پوندې يې نازکې وې ، دپښو دتلو منځ يې داسې خالي وو چې تر لاندې به يې اوبه تيريدلای شوې . درسول الله صلى الله عليه وسلم دوُليو په منځ کې دکوترې دهگۍ په کچ دنبوت (مهر) ټاپه وه ، رسول الله صلى الله عليه وسلم به ډير گړندی گرځيده ، خبرې به يې په دمه دمه کولې ، که به يې دکومې خبرې مطلب تاکيدکول وو نو هغه خبره به يې په بيابيا تکراروله ، غږ يې لوړ وو ، دخبرو په مهال به يې اکثر اسمان ته کتل ، رسول الله صلى الله عليه وسلم به ډير لږخندل ، او چې خدا به ورغله نو موسکۍ به شو .

درسول الله صلى الله عليه وسلم لباس

په نبوي لباس کې کومه ځانگړتيا نه وه ، عام کالي يې له خادر ، کميس او لنگ څخه عبارت وو ، يو روايت راغلی چې يو پرتوگ يې اخيستی وو او دا شوني ده چې اغوستی به يې وي . ډيری مهال به يې توره پگړۍ په سر کوله ، پگړۍ به په خولۍ برسیره تړله ، خولۍ به يې ساده اوټيټه وه ، شمله به يې کله (په بني اوږه-ځکه خو هم کين لورې ته دشملې پريښودل له شرعي پلوه بدعت بلل شوي) او کله هم دوليو په منځ کې پرته وه ، او کله به يې تر غاړه تاووله . يمني خادر يې ډير خوښ وو ، چې هغه به کړښې درلودې ، شامي عبا

(چوپانه) يې هم استعمال کړې ده, رسول الله صلى الله عليه وسلم به کله کله قيمتي او ښکلي جامې هم اغوستې, په رنگونو کې يې (سپين) رنگ خوښ وو سور رنگ يې نه خوښاوه. رسول الله صلى الله عليه وسلم به ښه بوی ډير خوښيده, د(سکته) په نوم عطر به يې ډير استعمالول, رسول الله صلى الله عليه وسلم دموزو پښو کولو ډير خوی نه درلود, خو کومې دخرمنې موزې چې نجاشي ورته راليرلې وې هغه يې استعمال کړې وې, معمولا به يې خپليو ته ورته پښې (موچنې) په پښو کولې. نبوي بستر يوه خرمن وه, چې دخرماله پانډو څخه ډکه شوې وه, او کټ يې په بون اوبدل شوی وو. د(محمدرسول الله) په نوم دسپينو زرو په گوتې کې يو مهر کندل شوی وو چې دتاپې لگولو په مهال به يې دښي لاس په گوته کوله, رسول اکرم صلى الله عليه وسلم په جنگونو کې خول او زغره هم استعمالوله, دا داحد په وتلي جگره کې يې دوه زغري اچولې وې. بلنې

ځانگړتياوې

دا ځانگړتياوې دوه ډوله دي : ذاتي او نبوي

ذاتي ځانگړتياوې هغه دي چې رسول الله صلى الله عليه وسلم ته دامت په مقابل کې ورکړل شوي دي , او نبوي ځانگړتياوې هغه دي چې رسول الله صلى الله عليه وسلم ته دنورو انبياوو په مقابل کې ورکړل شوي دي .

ذاتي ځانگړتياوې

نبوة او دنبوة لوازم لکه وحی , الهي انباء , د حضرت جبرائیل علیه السلام راتلل , او د احکامو تنسیخ , دا ټول هغه څه دي چې دامت افرادو ته ندي ورکړل شوي . بلکه دامت افرادو ته یواځې ریښتیني خوب , کشف او الهام پاتې دي . عام مسلمانان پدې شرط چې عدل وساتلی شي یواځې څلور ښځې په نکاح کولای شي خو رسول الله صلى الله عليه وسلم تر څلورو زیاتې میرمنې هم په نکاح اخیستې شوې . عام مسلمانان کولای شي چې د اهل کتابو له ښځو سره نکاح وکړي خو رسول الله صلى الله عليه وسلم ته دا اجازه نه وه او دا ځانگړتیا یو قید وو . رسول اله صلى الله عليه وسلم ته دا اختیار ورکړل شوی وو چې په موجوده نهو بیبيانو کې څلور ځان ته ورنژدې کړي او نورې سره له دې چې د پیغمبر صلى الله عليه وسلم دنکاح شرف یې درلود خو له ځان څخه یې لرې کړې او پدې غوراوي کې یې رد او بدل هم کولای شو . در رسول الله صلى الله عليه وسلم تر وفات وروسته دهغه پاکې بیبيانې هیچا هم نشوای په نکاح کولای . د شپې لمونځ (تهجد) د عام امت لپاره مستحب دی خو په رسول الله صلى الله عليه وسلم فرض وو . د ځانښت لمونځ په رسول الله صلى الله عليه وسلم د فرض لمانځه په څیر واجب الادا وو . رسول الله صلى الله عليه وسلم به د مازدیگر تر لمانځه وروسته هم دوه رکعت له لمونځ کاوه خو امت ته تر مازدیگر وروسته او تر ماښام له مخه لمونځ کول روا ندي . دامت لپاره پر له پسې (بې له روژه ماتي کولو) روژه

نیول نه دي روا, خو رسول الله صلى الله عليه وسلم به خو ورځپه پرله پستوگه پرته له ماتولو روژه نیوله. درسول الله صلى الله عليه وسلم اودتول اهل بیت لپاره دزکوة دمال خوړل ناروادي.

نبوي ځانگړتياوې

له حديثو څخه څرگنديږي چې درسول الله صلى الله عليه وسلم نبوي ځانگړتياوېپه لاندېدول دي

رعب او نصرت

تر رسول الله صلى الله عليه وسلم وړاندېدنيانو مادي ځواک لږ وو, او که به دحضرت موسی او حضرت داود او حضرت سليمان عليهم السلام په څير نبيانو مادي ځواک درلودهم مگر رعب ورسره نه وو, خو له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره دمادي ځواک ترڅنگ دومره رعب هم وو چې ډير زورور خلک پرته له جگړې کولو څخه دتسليمې کړۍ ته راغلل.

دسجدي عام ځای

تر رسول الله صلى الله عليه وسلم دمخه نبيانو قرباني او عبادت له ځانگړيو ځايونو پرته بل چيرې نه وو روا, خو درسول الله صلى الله عليه وسلم دين په ځانگړو ځايونو پورې ندی تړلی, هر ځای سجده, دعا او قرباني کيږي.

دپيروانو ډيرښت

ډيری انبيا عليهم السلام داسې تير شوي چې دامتونو شميره يې دگوتو تر شمير نه ده اوښتې, خو محمدي امت آن درسول الله صلى الله عليه وسلم په ژوند کې دومره ډير وو چې دحجة الوداع په مهال نژدې سل زره کسان درسول الله شاو خوا راټول وو اودليک اللهم ليک نارې يې وهلي.

عامه بلنه

پخوانیو نبیانو به یواځې یوه قوم یا یوه هیواد یا دیوه مهال لپاره مبعوث کیدل خو دمحمدي رسالت لمن له انسانانو څخه پرته آن تر پیریانو هم واوښته او پیریانوته یې هم سمې لاري ته دراتلو بلنه ورکړه .

جوامع الکلم

پخواني کتابونه او صحیفې یو هم جامعیت نه لري , په ځینو کې یواځې دقومونو تاریخ دی ځیني یې بیا دعقیدې برخې بیانوي او ځینې نور یې هم داسې درواخله خو قرآنکریم هغه یواځینی جامع کلام دی چې د دین او دنیا ټول گوټونه یې روښانه کړي , عقاید , اخلاقیات , اومعاملات هرڅه پکې شته هرچا څه ترې ایستلي که څه هم دقرآنکریم ډیره برخه مبارکوحديثو واضحه کړې خو بیا یې هم باریکۍ پاتې دي .

د دین پوره والی

الهي دين چې له آدم عليه السلام څخه رانیولی بیا تر حضرت محمد صلی الله علیه وسلم پورې یو دین وو او دانبیاءو له خوادهمدي یوه دین اصولو ته بلنه کیدله همدا دین دحضرت محمد صلی الله علیه وسلم په بعثت او بلنه سره بشپړ شو .

دنبوت پای ته رسیدل

درسول الله صلی الله علیه وسلم په سپیڅلي ذات ټول پیغمبرانه نعمتونه پای ته ورسیدل , او دنبوت لړۍ هم پای ته ورسیدله , اوپدې ډول نو نړیوال دبل پیغمبر دراتگ له انتظار څخه خلاص شول .

تلياتي معجزه

دنوروانبياوو معجزې دهمهغه مهال لپاره وې، خو محمدي معجزه دتل لپاره ده. که قرآنکريم په هغه مهال د عربو د ادب او شاعرۍ په ډگر کې معجزه وه، خو نن د ژوند په هر ډگر کې معجزه ده، د انساني ماغزو نوې لاس ته راوړنه (کمپيوټر) هم نن نارې وهي چې قرآنکريم يوه معجزه او له هر ډول لاس وهنې څخه خلاص يو کتاب دی.

د شفاعت کولو مقام محمود

په هغه ورځ چې انسانان د مايوسۍ په حالت کې حضرت آدم عليه السلام، حضرت نوح عليه السلام، حضرت ابراهيم عليه السلام، حضرت موسى عليه السلام، او حضرت عيسى عليه السلام ته ورشي او د شفاعت غوښتنه ترينه وکړي، هر يوه خپل خپل عذر ورته ووايي او په نفسي- نفسي- نارو به سر وي خو چې د دواړو کونو سردار محبوب رب العالمين حضرت محمد مصطفی صلی الله عليه وسلم ته ورشي نو رسول الله صلی الله عليه وسلم به د لوی پالونکي په دربار کې عرض وکړي، د خدای جل جلاله له لورې به ورته د شفاعت کولو اجازه ورکړل شي او دې ته مقام محمود ويل کيږي دکوم چې له رسول الله صلی الله عليه وسلم سره د قرآنکريم په سورة اسراء کې ژمنه شويده.

کورنی

میرمنې

1. خدیجه بنت خویلد
2. سوده بنت زمعه
3. عایشه بنت ابی بکر
4. حفصه بنت عمر بن خطاب
5. زینب بنت خزیمه
6. ام سلمه هند بنت ابی امیه
7. زینب بنت جحش
8. جویریة بنت الحارث
9. رمله بنت ابی سفیان
10. میمونه بنت الحارث
11. صفیه بنت حی بن اخطب
12. ماریه قبطیه
13. ریحانه بنت زید قرظی

زامن

درسول الله صلی الله علیه وسلم داو لادونو په شمیره کي اختلاف دی خو په کوم روایت چې اتفاق راغلی په هغه کي درسول الله صلی الله علیه وسلم اولاد شپږ بنودل شوی دوه زامن او څلور لوڼي ,خو ابن اسحاق دطاهر او طیب په نامه هم درسول الله صلی الله علیه وسلم دوه نور زامن یاد کړي دي . یو روایت لا داهم دی چې دسول الله صلی الله علیه وسلم څلور لوڼي او اته زامن وو . دا اتفاقي خبره ده چې له ابراهیم نه پرته درسول الله صلی

الله عليه وسلم نور ټول اولادونه له ام المؤمنين حضرت خديجې رضي الله عنها څخه زيږيدلي وو .

1. قاسم حضرت زينب رضي الله عنها
2. حضرت رقيه رضي الله عنها
3. حضرت ام كلثوم رضي الله عنها
4. د جنتي بنځو سرداره حضرت فاطمة الزهرا رضي الله عنها
5. ابراهيم

ابراهيم

د رسول الله صلى الله عليه وسلم وروستی زوی ابراهيم دی , دهجرت په اتم کال د ذی الحجه په میاشت کې زیږیدلی , حضرت ماریه قبطیه رضي الله عنها به په عاليه نومي ځای کې اوسیدله ابراهيم هم هلته زیږیدلی خلکو به وروسته هغه ځای د (ابراهيم مشربه) بلله . په رسول الله صلى الله عليه وسلم باندې د ابراهيم زوی ابو رافع وکړ , په زيري کې رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته یو مريي ورکړ . رسول الله صلى الله عليه وسلم په اوومه ورځ د ابراهيم عقیقه وکړه , دده دویښتانو په کچ سپین زر يې خیرات کړل , او نوم يې ورباندې ابراهيم کيښود . د ابراهيم لومړی دایه د حضرت ابو رافع میرمن بي بي سلمی وه , بیا رسول الله صلى الله عليه وسلم نوموړی ام سيف ته وسپاره چې دمدینې په شاو خوا کې اوسیدله , رسول الله صلى الله عليه وسلم به دام سيف کورته د ابراهيم د لیدو لپاره ورتلو , هغه به يې په غیر کې نیولو مینه به يې ورسره کوله او ښکلولوبه يې . ابراهيم دام سيف په کور کې وفات شو , دوفاات په مهال د دوو میاشتو او لسو ورځو وو , دزنکدن په مهال يې رسول الله صلى الله عليه وسلم څنگ ته ناست وو , د جنازې لمونځ يې رسول الله صلى الله عليه وسلم اداکړ , حضرت فضل بن عباس رضي الله عنه او حضرت اسامه بن زيد رضي الله عنه قبر ته ښکته

کړ . اللهم اجعله لنا شافعا ومشفعا د رسول الله صلى الله عليه وسلم وروستی زوی ابراهیم دی , دهجرت په اتم کال د ذی الحجې په میاشت کې زیږیدلی , حضرت ماریه قبطیه رضی الله عنها به په عاليه نومې ځای کې اوسیدله ابراهیم هم هلته زیږیدلی خلکو به وروسته هغه ځای د (ابراهیم مشربه) بلله . په رسول الله صلى الله عليه وسلم باندې د ابراهیم زیری ابو رافع وکړ , په زيري کې رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته یو مریي ورکړ . رسول الله صلى الله عليه وسلم په اوومه ورځ د ابراهیم عقیقه وکړه , دده دویشتانو په کچ سپین زر یې خیرات کړل , او نوم یې ورباندې ابراهیم کیښود . د ابراهیم لومړۍ دایه د حضرت ابو رافع میرمن بي بي سلمی وه , بیا رسول الله صلى الله عليه وسلم نوموړی ام سيف ته وسپاره چې دمدينې په شاوخوا کې اوسیدله , رسول الله صلى الله عليه وسلم به دام سيف کورته د ابراهیم د لیدو لپاره ورتلو , هغه به یې په غیر کې نیولو مینه به یې ورسره کوله او ښکلولوبه یې . ابراهیم دام سيف په کور کې وفات شو , دوفات په مهال د دوو میاشتو او لسو ورځو وو , دزنکدن په مهال یې رسول الله صلى الله عليه وسلم څنگ ته ناست وو , د جنازې لمونځ یې رسول الله صلى الله عليه وسلم ادا کړ , حضرت فضل بن عباس رضی الله عنه او حضرت اسامه بن زید رضی الله عنه قبر ته ښکته کړ . اللهم اجعله لنا شافعا ومشفعا

لونې

درسول اکرم ﷺ څلور لونې وې چې عبارت له فاطمه، رقيه، ام کلثوم او زينب رضی الله تعالی عنهن اجمعین څخه وې .

رقيه رضی الله عنها

رقيه رضی الله عنها هم تر بعثت له مخه زیږیدلې وه , لومړۍ نکاح یې د ابو لهب له زوی عتبې سره شوې وه , درسول الله صلى الله عليه وسلم بله لور حضرت ام کلثوم رضی الله عنها هم د ابو لهب نرور وه , خو له رسول الله صلى الله عليه وسلم سره د دښمني له امله ابو لهب خپل دواړه زامن ددې بییانو طلاقولو ته اړایستل , او همداسې وشول . حضرت رقيه رضی

الله عنها وروسته حضرت عثمان رضی الله عنه ته په نکاح شوه , او ورسره یوځای یې حبشې ته هجرت وکړ , بیا مکې ته راغلل او مدینې ته مهاجر شول , حضرت رقیه رضی الله عنها دبدر دغزا په مهال ناروغه او وفات شوه , ددې دناروغي له امله حضرت عثمان رضی الله عنه دبدر په غزا کې او دبدر دغزا له کبله رسول الله صلی الله علیه وسلم ددې بي بي په جنازه کې گډون ونه کړای شوي . د حضرت رقیي رضی الله عنها په حبشه کې یو ماشوم زیږیدلی وو چې عبدالله نومیده او په شیر کلنۍ کې وفات شو . اللهم اجعله لنا شافعا ومشفعا .

ام کلثوم رضی الله عنها

حضرت ام کلثوم رضی الله عنها د حضرت رقیي رضی الله عنها تر وفات وروسته دهجرت په دویم کال حضرت عثمان رضی الله عنه ته په نکاح شوه , شیر کاله وروسته دهجرت په نهم کال دشعبان په میاشت کې وفات شوه , د جنازې لمونځ یې د پالونکي خښتن محبوب حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم ادا کړ , حضرت علي رضی الله عنه , حضرت فضل بن عباس رضی الله عنه او اسامه رضی الله عنه قبر ته ښکته کړه . انا لله وانا اليه راجعون .

د جنتي ښځو سرداره فاطمة الزهرا رضی الله عنها

حضرت فاطمة الزهر رضی الله عنها تربعت وړاندي زیږیدلي او دهجرت په دوهم کال حضرت علي رضی الله عنه ته ورواده شوه , د حضرت فاطمې رضی الله عنها لپاره حضرت علي رضی الله عنه خپله زغره په 480 درهمه خرڅه کړه او هغه پیسې یې درسول الله صلی الله علیه وسلم حضورته راوړې رسول الله صلی الله علیه وسلم حضرت بلال رضی الله عنه ته امر وکړ تر خوشبويي راوړي بیا نکاح سره وتړله شوه . د واده په ورځ رسول الله صلی الله علیه وسلم حضرت فاطمې رضی الله عنها ته یو کټ , یوه بستره , یوڅادر , دوه میچني او یو مشک ورکړل . تر واده وروسته حضرت علي رضی الله عنه او حضرت فاطمة الزهرا رضی الله عنها له نبوي حرم څخه دباندې په یوه گوښه کور کې اوسیدل . د حضرت فاطمې رضی

الله عنها پنځه ماشومان شوي : حسن , حسين , محسن , ام كلثوم او زينب , محسن په وړوکتوب کي وفات شو . د جنتي بنځو نوموړې سرداره دنهه ويشتو کلونو په عمر دهجرت په يوولسم کال دروژې په مياشت کې درسول الله صلى الله عليه وسلم تر وفات شپږ مياشتي وروسته وفات شوه . د حضرت فاطمې رضي الله عنها دوفات خبر رسول الله صلى الله عليه وسلم دخپل وفات په مهال داسي ورکړی وو ((په ما پسي به ته ژر راشې)). ان الله وانا اليه راجعون .

غزاگانې

1. دبدر وتلې غزا
2. د بني قينعاع غزا
3. داحد وتلې غزا
4. دبئر معونه پيښه
5. درجيع پيښه
6. دبنو نضير شړل
7. دخندق غزا
8. دبنو قريظه پاى

دا خبره ډيره اختلافي ده چې رسول الله صلى الله عليه وسلم په څو غزاگانو کې گډون کړى وو څوک 27 څوک 20 او څوک يې بيا 18 ښيي چې مونږ له هغوى څخه لاندې يوڅو غزاگانې را اخلو :

دبدر وتلې غزا

د بدر غزا د هجرت په دوهم کال درجب مياشت وه چې مسلمانانو د کفارو په يوه تجارتي قافله باندې چې د ابو سفیان په مشرۍ کې له شام نه مکې ته راروانه وه دبريد کولو تاييا ونيوله 313 تنه مجاهدين چې ۷۴ تنه پکې مهاجر او نور يې انصار وو در رسول الله صلى الله عليه وسلم په ملتيا دزرو تنوکفري لښکرو چې له هغه مهال سره سم دهرډول جنگي ساز او سامان په درلودلو سره جگړې ته چمتو ووله مدينې څخه د باندې دمقابلې لپاره راووتل . درمضان المبارک په اوولسمه ورځ دواړه لښکري سره مخامخ شوې , خو ترجنگ په مخته شپه کې باران وشو , دمسلمانانو د لورې شگلنه ځمکه کلکه اودمشرکانو د لورې ځمکه

ختې شوه , په همدې شپه صحابه کرام بې غمه ويده شول , خو رسول الله صلى الله عليه وسلم ټوله شپه له الله تعالى سره په راز او نیاز کې رڼه تيره کړه , دقريشو لښکر ته ارام ورپه برخه نه شو , سهار دومره زړه نازړه وو چې دمسلمانانو لښکر ورته په سترگو ډير ښکاریده , جگړه پيل شوه ډير ژر دقريشو مشران ووژل شول , او لښکرې يې زړه ماتې او تينسته پرې گډه شوه , دقريشو له لورې اويا تنه چې ډيرى يې مشران وو ووژل شول او همدومره بنديان شول , له مسلمانانو څخه څوار لس تنه شهيدان شول چې شپږ تنه پکې مهاجر او اته تنه انصار وو , پدې ډول دا خونړۍ جگړه دمسلمانانو په بري سره پای ته ورسیده .

د بني قينقاع غزا

څنگه چې دمدینې منورې ډيرى اوسيدونکي يهودان ووپه دوى کې بني قينقاع , بني نضير او بني قريضه غټې کورنۍ وې , د بني قينقاع دکورنۍ خلکو زرگري کوله , او په نورو يهودانو کې دوى زړه وړ او جنگيالي وو , له دې کبله لومړى دوى دجگړې داعلان جرأت وکړ , او دپيغمبر صلى الله عليه وسلم له لورې ورسره شوى تړون يې مات کړ , دبدر دجنگ په شپو کې نوموړې کورنۍ خپله کينه ښکاره کړه , او گډې يې جوړې کړې , ورسره دا پيښه هم وشوه چې يوه مسلمان ميرمنه ديهودو هټۍ ته ورغله , هغوى د دې ميرمنې بې پټي وکړه , يو مسلمان چې هلته ولاړ وو هغه يهودي يې وواژه , او يهودو بيا هغه مسلمان شهيد کړ . کله چې رسول الله صلى الله عليه وسلم خبر شو نو ورغى او يهودانو ته يې وفرمايل :

ای له خدايه وويريرئ داسې ونه

شي لکه دبدر په خلکو چې وشول

او په تاسې عذاب رابښکته شي

. يهودانو په ځواب کې ورته وويل : مونږ قريش نه يو , که له مونږ سره مو شخړه پيښه شوه نو مونږ به تاسو ته وښيو چې جنگ څه ته وايي ؟ کله چې ديهودو له لورې تړون مات شو , رسول الله صلى الله عليه وسلم هم دې ته اړ شو چې له دوى سره جنگ وکړي . يهودان يې کلابند کړ او دا کلابندي تر پنځلسو ورځو اوږده شوه , وروسته په دې راضي شول چې هره

پريکړه رسول الله صلى الله عليه وسلم وکړي مونږ يې منو, عبدالله بن ابي چې د دوی سوگندي وو رسول الله صلى الله عليه وسلم ته وويل چې دوی دې جلاوطنه شي, هماغه وو چې دايهود چې اووه سوه تنه وو او دريو سوو تنو پکې زغري اغوستي وې دهجرت په دوهم کال د(وړوکي اختر) په مياشت کې دشام اړوندې سيمې (اذرعات) ته وشړل شول

د احد وتلې غزا

دا احد غزا د بدر په غزا کې چې کله قریشو ماتې وخوړله او ډیری مشران یې دجنگ په ډگر کې ووژل شول, نو دوی هم دکسات اخستلو لپاره هلې ځلې پیل کړې, هغه تجارتي کاروان چې دابو سفیان په مشرۍ له شام څخه راغلی وو, ټوله گټه یې دجنگ په تیاري خرڅه کړه. حضرت عباس رضی الله عنه چې مسلمان شوی وو, خولا هم په مکه کې اوسیده, دیو لیک له لارې رسول الله صلى الله عليه وسلم ددې لښکر له څرنگوالي نه خبر کړ, رسول الله صلى الله عليه وسلم هم دحال احوال معلومولو لپاره څوک واستول, هغوی خبر راوړ چې قریش احد ته نژدې رارسیدلي دي. احد دمدینې شمال لورې ته یو نیم میل لرې پروت دیو غره نوم دی. له ډیری صحابه کرامو سره تر مشورې کولو وروسته رسول الله صلى الله عليه وسلم دهجرت په دریم کال دشوال په مياشت کې دجمعي په مبارکه ورځ له یوزر تنه نبوي لښکر سره له مدینې نه دباندې ووت, خو دمنافقینو مشر عبدالله بن ابی سلول له خپلو دریو سوو ملگرو سره بیرته راستون شو, نو له دې امله رسول الله صلى الله عليه وسلم سره اووه سوه تنه پاتې شول, چې په هغوی یواځې سلو تنو زغري درلودې. رسول الله صلى الله عليه وسلم دا احد غره تر څنگ لښکر دا شان برابر کړ چې شایي غره ته شوه, اودلښکر صفونه (مقدمه, میمنه, میسره, اوخلفیه) یې تیار کړل او قومندانان یې معلوم کړل. رسول الله صلى الله عليه وسلم پنځوس تنه دحضرت عبدالله بن جبير رضی الله عنه په مشرۍ دغره دهغه کنډو دساتلو لپاره وگمارل چیرې چې دشا له لورې دقریشو دبرید ویره وه, او ورته ویې فرمایل: که په مونږ هرڅه کیدل خو چې تاسې هغه ځای پرې نږدئ, جنگ په پیل کې ځان ته ځانته وو, خو وروسته صفونه سره ګډ شول, دقریشو بیرغ وړونکي په یو بل پسې ووژل شول, حضرت علي او حضرت ابو دجانه رضی الله عنهما هم

ددبمن په لښکر کې لارې جوړې کړې ، خو د دبمن پښې سستې او تینستې ته اړشول ، خو مسلمانانو په غنیمت ټولولو لاس پورې کړ و او دغره دکنډو ساتونکو چې همدا حال ولید ، نو پوه شول چې مسلمانان بريالي شوي او دغنیمت غونډولو مهال دی ، که څه هم حضرت عبدالله بن جبیر رضی الله عنه ورته دغه تللو ډیر وویل ، خو هغوی لاپل یواځې حضرت عبدالله بن زبیر رضی الله عنه له لسو تنو سره پاتې شو ، کله چې خالد بن ولید (چې هغه مهال لا نه وو مسلمان شوی او دکفارو له لورې راجنگیده) هغه کنډو خالي ولید نو له نورو سپرو سره په هماغه کنډو راواوښت ، کوم کسان چې هلته پاتې وو هغوی شهیدان کړل ، او دجنگ ډگرته یې ځان راوړساره ، قریش یې بیرته سره راټول او نوی جنگ پیل شو ، مسلمانانو چې دغنیمت غونډولو له امله وسلې له ځانه لرې کړې وې ، دومره وارخطا شو چې خپل او پردي یې نه پیژندل ، په همدې وارخطایۍ کې څو تنه مسلمانان پخپل منځ کې شهیدان شول . جنگ دومره تیز شو چې آن در رسول الله صلی الله علیه وسلم په ښکلي رخسار هم دوینو لارې جوړې شوې ، او داغبر پورته شو چې محمد صلی الله علیه وسلم شهید شو ، خو څو تنه وو چې له خپل ځانونو یې در رسول الله صلی الله علیه وسلم دساتلو ډال جوړکړی وو . په نوموړي جنگ کې اویا تنه مسلمانان شهیدان شول ، چې ډیر یې انصار وو ، در رسول الله صلی الله علیه وسلم تره حضرت حمزه رضی الله عنه هم دشهیدانو دکاروان ملگری وو ، چې هندي (د ابو سفیان میرمنې) د حضرت حمزه رضی الله عنه نس خیرې او ځیگر یې را وایست او خوله یې پرې ولگوله . (علماوو لیکلي چې کله هندي ایمان راوړ نو رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل چې ماته مه رامخامخ کیره ، هغه وو چې هندي به چیري رسول الله صلی الله علیه وسلم ولیدنو لاره به یې ورڅخه چپوله) دجنگ په پای کې رسول الله صلی الله علیه وسلم څو تنه وټاکل ترڅو ددبمن څارنه وکړي ، پخپله رسول الله صلی الله علیه وسلم هم دوهمه ورځ آن تر اتو میلو پورې ددبمن څارنه وکړه . همدا جنگ وو چې دمسلمانانو د بې وزلي توب او تش لاسي له امله ، د حضرت مصعب بن عمیر رضی الله عنه شهید وجود نیم په کفن او نیم په وښو پټ کړای شو . که څه هم دا حد په غزا کې مسلمانانو ته دسر ډیر تاوان ورسیده ، خو ماتې یې خوړلې

نه ده، ځکه له جنگ پلوه دما تي دوه شرطونه دي: (۱) دا چې دهغه هيواد خاوره ونيسي. (۲) دا چې دهغه هيواد پوځ ورك كړي. خو مشركانو نه مدينه ونيوله او نه يې دمسلمانانو پوځ ورك كړ، ځكه په هماغې ورځ داسلامي لښكر اوياتنه صحابه كرام رضی الله عنهم ددښمن دڅارنې لپاره روان شول.

دبثر معونه پيښه:

دهجرت په څلورم كال دصفر په مياشت كې، دكلاب دكورنۍ مشر ابو براء رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغی او عرض يې وكړ چې: له ما سره يوڅو تنه وليږه ترڅو زما قبيلې ته داسلام بلنه وركړي. رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وفرمايل: زه دنجد له لورې په ويره كې يم، ابو براء وويل: دهغه ځای دخلكو ضامن زه يم. درسول الله صلى الله عليه وسلم ويره ځكه وه چې عامر بن طفيل دنجد دسيمې مشر رسول الله صلى الله عليه وسلم ته ويلي وو چې: زما او ستا تر منځ درې خبرې دي، لومړۍ دا چې: دكليو او بانډو مشري به ستا وي، او دښارونو مشر به زه يم، دوهم دا چې ترخپل ځان وروسته ما خليفه كړه، كه دانه منل كيږي نو دريمه خبره دا چې ټول غطفان به راټول او سخت بريد به درباندي وكړي. كله چې رسول الله صلى الله عليه وسلم له ابو براء سره اوياتنه صحابه كرام واستول، او هغوی بثر معونه نومې ځای ته ورسيدل، نو دحضرت حرام بن ملحان رضی الله عنه په لاس يې درسول الله صلى الله عليه وسلم ليك همدې عامر ته واستاوه عامر حرام رضی الله عنه شهيد كړ او له شاوخوا كورنيو نه يې يولښكر تيار كړ، عامر له همدې لښكر سره دبثر معونه په لورې راروان شو، صحابه كرام رضی الله عنهم دحضرت حرام رضی الله عنه دراتلو په هيله وو خو دا چې ځنډ يې وكړ نو ورپسې روان شول، په لاره دعامر له لښكر سره مخامخ شول، دعامر لښكر دوی ټول ونيول او هلته يې شهيدان كړل، خو يو تن عمرو اميه ترې ژوندی پاتې شو، او هغه هم داسې چې عامر ورته وويل چې زما مور ديوه مريي دازادولو نذر منلی وو نو زه تا ازادوم. رسول الله صلى الله عليه وسلم چې له نوموړې پيښې خبرشو نو ډير وغميده، او يوه مياشت يې دسهار په لمانځه كې دې تيری كوونكو ته ښيراوې كولې.

درجیع پيښه :

د بیر معونه له پيښې سره نژدې درجیع پيښه هم یوه زړه دردوونکې پيښه ده . دعضل او قاره دکورنیو څو تنه راغلل او رسول الله صلی الله علیه وسلم ته یې عرض وکړ چې له مونږ سره یو څو تنه دتبلیغ لپاره ولیرئ ، رسول الله صلی الله علیه وسلم ورسره دحضرت عاصم بن ثابت په مشرۍ لس تنه صحابه کرام واستول ، کله چې دا مبلغین رجیع نومې ځای ته ورسیدل نو دې کسانو ورسره ټکي وکړه ، اودبنو لحيان کورنۍ یې ولمسوله ترڅو دا مبلغین شهیدان کړي ، هغه وو چې دبنو لحيانو دوه سوه کسان ورپسې راووتل خو دا مبلغین ورڅخه یوې غونډۍ ته وختل ، کفارو ورته وویل رابښکته شئ مونږ تاسې ته پناه درکوو ، حضرت عاصم رضی الله عنه ورته وفرمایل : مونږ له کفارو څخه پناه نه غواړو جگړه ونښته او دامبارک مبلغین شهیدان شول ، یواځې دوه تنه حضرت خبيب او حضرت زید رضی الله عنهما دکفارو په خبره تیروتل ، او له غونډۍ څخه رابښکته شول ، دښمنانو دهغوی متې وروترلې او مکې ته یې بوتلل . څنگه چې حضرت خبيب رضی الله عنه دا حد په جنگ کې حارث نومې کافر وژلی وو ، نو نوموړی هم دحارث زامنو واخیست ، څو یې دخپل پلار په کسات کې ووژني ، کله چې دې کسانو حضرت خبيب رضی الله عنه دوژلو په موخه دحرم له پولو څخه دباندې بوتلو ، نو حضرت خبيب رضی الله عنه ورته وفرمایل : اجازه راکړئ چې دوه رکعته لمونځ وکړم ، وژونکو ورته اجازه ورکړه ، حضرت خبيب رضی الله عنه دوه رکعته لمونځ اداکړ اوورته وویل : زما زړه غوښتل چې ډیر لمونځ وکړم خو ستاسې به داخیال شي چې له مرگه ویریري (ځکه نو په همدې دوو رکعتونو بسنه کوم) . له همدې مهال راپدېخوا چې څوک وژل کيږي نو تر وژل کیدو مخه دوه رکعته لمونځ اداکول ورباندې سنت بلل شوي ترڅو دحضرت خبيب رضی الله عنه دایاد په امت محمدي کې دیوه ښندونکي دښندوینې دعلامې په توگه تر قیامته پورې جاري پاتې شي . دشهادت نه لږ وړاندې حضرت خبيب رضی الله عنه داشعر ووايه :

لستُ أبالي حينَ أقتلُ مُسلمًا على أيِّ شِقِّ كانَ لله مَصْرَع . وذالك في ذاتِ
الاله وإن يشأ يُبارك على اوصالِ شلُو مَمَزَع

ژباړه : کله چې زه دپالونکي خښتن په لاره کې وژل کړم نو بیا هیڅ پروا نلرم چې په کوم
اړخ به ووژلی شم . او که خدای وغواړي نو زما په غوڅو اندامونو او بندونو به برکت وکړي .
حضرت زید رضی الله عنه بیا صفوان بن امیه دوژلو لپاره واخیست ، دهغه دوژلو پر مهال
دقریشو ډیرو مشرانو دهغه ننداره کوله . کله چې وژونکي توره راواخیسته ،،ابو سفیان وویل
:رینبتیا ووايه ! که پدې مهال کې ستا په ځای محمد (صلی الله علیه وسلم) وژل کړل شوی
وای نو داکاربه تا خپله نیکمرغي نه وه گنلې ؟ حضرت زید رضی الله عنه ورته وویل : زما
دې په خدای جل جلاله لوړه وي ، چې زه پدې خبره هم سر ورکولو ته تیار یم چې
دمحمد صلی الله علیه وسلم په پښه کې اغزی ولاړ شي ، په همدې مهال کې دصفوان
مريي (نسطاس) دهغه سر وواهه . انا لله وانا اليه راجعون .

دبنو نضیر شړل :

له یهودانو سره داتړون هم شوی وو چې که دکومې وینې بیه دمدینې په هستوګنو راتله نو
هره کورنۍ به خپله ونډه ورکوي ، کله چې رسول الله صلی الله علیه وسلم د دوو تنو دویښې
دیبې دورکولو لپاره بنو نضیر ته ورغی ، نو که څه هم په ښکاره ډول خو یهودانو دا غوښتنه
ومنله ، خو په پټه یې یو سړی چې عمرو بن حجاج نومیده ، دخونې دوهم پورته خیرثولی
وو ، او ورته ویلي وو چې محمد (صلی الله علیه وسلم) دهمدې خونې سیوري ته ولاړدی
، له هغه بامه ډبره ورباندې راواچوه ترڅو ووژل شي ، خو رسول الله صلی الله علیه وسلم ته
دا دسیسه کشف شوه او په سملاسي ډول مدینې ته ولاړ . همداراز بنو نضیر له قریشو سره
دمسلمانونو په خلاف په یوه بله دسیسه کې هم گډون درلود چې دمسلمانانو پټ ځایونه یې
ورته ښودلي وو ، سربیره پر دې دیهودو همدې قبیلې رسول الله صلی الله علیه وسلم ته یو
پیغام هم رااستولی وو چې له دیرشو کسانو سره راشه او مونږ به هم دیرش تنه پوهان درولو
، که هغوی ستا خبرې ومنلې نو مونږ به هم اسلام راوړو . رسول الله صلی الله علیه وسلم ته دا

څرگنده وه چې دوی د بغاوت هوډ کړی، نو په ځواب کې یې ورته وویل: تر څو تاسې له ما سره یو بیل تړون نه وي کړی زه په تاسې باور نلرم. بنو نضیر د تړون له کولو په شا شول، سره له دې چې د دوی دیني ورونو (بني قریظه) همداسې تړون کړی وو. بل ځل یې بیا رسول الله صلی الله علیه وسلم ته پیغام راولیږه چې ته هم درې کسان راوله مونږ به هم درې کسان پوهان درولو نو که هغوی ستا خبر ومنله نو مونږ به هم اسلام راوړو، رسول الله صلی الله علیه وسلم دهغوی دا خبره ومنله، خو په لاره چا خبر ورکړ چې یهود توري په لاس درته ولاړاوستا دوژلو اراده لري. د بنو نضیر وددې شرارتونو لامل داوو چې یو خو ددوي کلاوي ډیري کلکي وې او له جنگ څخه نه ویریدل، اوبل دوي ته د منافقینو مشر عبدالله بن ابی قحتر وهلی وو چې دچا خبره مه منی. که جگړه ونښته نو بني قریظه به هم ستاسي ملاتړ وکړي او زه به هم له دوو زرو کسانو سره ستاسې ملاتړ ته درودانگم. خو کله چې اسلامي لښکر در رسول الله صلی الله علیه وسلم په امر د دوی کلاگانې محاصره کړې نو نه یواځې داچې بنو قریظه یې ملاتړ ونه کړ بلکه د منافقینو رئیس عبدالله هم په ښکاره ډول له مسلمانانو سره د جگړې کولو ځواک نه درلود. محاصره پنځلس ورځې اوږده شوه، په پای کې بنو نضیر پدې راضي شول چې هرڅومره سامان په اوبنانو وړای شي هغه دې یوسي او له مدینې څخه دې جلا وطن شي. دیهودو دنوموړې کورنۍ ډیر کسان خیبر ته ولاړل، او په هغوی کې سلام بن ابی الحقیق، کنانه بن الربیع، او حیي بن اخطب غوندي یهودي سرداران هم وو، چې په خیبر کې یې دومره درناوی وشو، چې دخیبریهودانو هم دوی دخپلو مشرانو په توگه ومنل. دهجرت په څلورم کال دربیع الاول په میاشت کې بنو نضیر وشړل شول، او مسلمانانو ته له دوی څخه پنځوس زغرې، پنځوس خولونه، او درې سوه څلویښت توري په غنیمت پاتې شوې. والحمد لله علی ذلك.

د خندق غزا:

د خندق غزا کله چې بني نضیر له مدینې نه ووتل، نو داسلام پر خلاف یې په یو لوی سازش لاس پورې کړ، لومړی د دې یهودو مشران مکې ته ولاړل او قریشو ته یې وویل: که تاسو راسره مرسته وکړئ نو مونږ به دمسلمانانو جرړې وباسو، قریشو همدا ورځ غوښتله

. دهمدې ليدنو کتنو پايله دا شوه چې قريشو خپل او يهودو خپل سوگندي سره راټول کړل , خو تر 24000 ډير پوځ په مدينه باندې دبريد کولو لپاره چمتو شو . رسول الله صلى الله عليه وسلم چې خبر شو نو له صحابه کرامو سره يې مشوره وکړه , دحضرت سلمان فارسي رضی الله عنه په رايه دخندق په کندلو پريکړه وشوه , دمدينې ښار دريو لورو ته کلاگانې او ونې درلودې خو شمال لورې خلاص وو , همدې لورې ته دخندق په کندلو پيل وشو . رسول الله صلى الله عليه وسلم دخندق نقشه پخپله وښودله , په اوسني حساب دا خندق شپږ کلو متره اوږد او پنځه شرعي گزونه کډى وو . دهجرت په پنځم کال د ذي قعدې د مياشتې په اتمه نيته دخندق کار پيل شو , رسول الله صلى الله عليه وسلم هرو لسو تنو ته لس گزه ځمکه دکندلو لپاره معلومه کړه , او پخپله هم په کار لگيا وو , صحابه و به دکار په ترڅ کې دا ترانه ويله : نحن الذين بايعوا محمدا على الجهاد ما بقينا ابدا . مونږهغه کسان يوچي له محمد صلى الله عليه وسلم سره مو تر خپله ژونده پورې دجهاد کولو بيعت کړى . رسول الله صلى الله عليه وسلم به ورته په ځواب کې دادعابدرگه کوله : اللهم لا اجر الا اجر الآخرة فاغفر الانصار والمهاجرة . اجرخو داخيرت غوره دى نو اى خدايه ته ښښه وکړه انصارو اومهاجرو ته . که څه هم دوي به دلوري له کبله په نسونو پوري کاني تړلي وو , خو بياهم دخندق کار په شلو ورځو کې د دريو زرو تنوپه مبارکو لاسونو پاي ته ورسیده . مسلمانې ميرمنې او ماشومان دښار خوندي کلاگانو ته بوتلل شول , او هلته دښو قريظه ديهودو دبريد له ويرې دوه سوه تنه دحضرت سلمه بن الاكوع رضی الله عنه تر مشرۍ لاندې سنگري شول , نورلښکر د(سليح) نومې غونډۍ په لمن کې مورچې ووهلې . دمسلمانانو په لښکر کې ځينې منافقين هم وو , چې په يوه او بله بهانه به يې اجازه غوښتله , او دلښکر له صفونو څخه به وتل , اودنورو يهودو په لمسون ښو قريظه هم دمسلمانانو په مقابل کې ودریدل . کله چې دابو سفیان په مشرۍ دکفارووسله وال لښکر په خورا جوش او جذبه مدينې ته راوړسيدل نو له خندق سره مخامخ هک پک پاتې شول . دخندق خوا ته يې خيمې ووهلې , او له هغه ځايه به يې غشي ویشتل , خو دوه ځلې سخته نښته هم وشوه , يو ورځ داسې چې دکفارو مشرانو ديوې يوې ورځې دجگړې

لپاره تېرونه ووهل, او هره ورځ به یې بې شمیره غشي د مسلمانانو په لورې ویشتل. دوهم ځل د تیري کوونکي لښکر وتلي اتلان له خندق څخه راپورې وتل, او دننه لورته په جگړه لگیا شول, په دوی کې عمرو بن عبدود, نوفل او ضرار هم وو, خو د دوی په مقابل کې حضرت علي او حضرت عمر رضی الله عنهما په خورا میړانه وجنگیدل, عبدود او نوفل ووژل شول او ضرار په تیښته بریالی شو. دا ورځ خورا سخته ورځ وه, مشرکینو له هر لورې غشي ویشتل, په همدې ورځ له رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه پرله پسې څلور لمونځونه قضا شول, ځکه د غشو د باران له کبله هیچا هم له خپل سنگر څخه سر نه شوای راپورته کولای, څومره چې جگړه اوږدیدله هغومره کفار وارخطا کیدل, ځکه د څلرویشته زره پوځ توبښه او خرڅ مخ په تمامیدو وو. د پالونکي څښتن په قدرت یوه شپه داسې باران او ږلۍ ووریده چې د مشرکینو د خیمو مراندې یې غوڅ, او د خوراک څښاک لوبښي یې په بل لورې ورته واړول, په همدې حال کې مشرکین په دې ویره کې وو چې مسلمانان برید ونه کړي, نو په سبا یې د ماتې او بیرته تلو نغاړه وغږوله, پدې توگه له یوې میاشتې محاصرې څخه وروسته مدینه له کلابندۍ څخه خلاصه شوه, د دې تیري کوونکي لښکر په وارخطایۍ کې دنعیم ابن مسعود اشجعي کردار هم د ستاینې وړ دی. ابن مسعود یو غطفاني رئیس وو, نوموړی مسلمان شوی وو خو یهود او قریش ورباندې خبر نه وو, او ده ورسره اړیکې درلودې, ابن مسعود بنو قریظه یهودوته چې لا په مدینه کې وو وویل: تاسې او مسلمانان دیوه ښار اوسیدونکي یاست, که قریش او نور یهود ماتې وخورې نو ستاسې ژوند سختیږي, ددې لپاره چې قریش تل در سره مرسته ولري له هغوی څخه څو تنه یرغمل کینوئ, بیا قریشو ته ورغی او ورته ویې ویل: بنو قریظه په تاسو باور نلري هغوی وایي که تاسو له مونږ سره په ژمنه ولاړ یاست نو څو تنه راسره گرو (یرغمل) واوسئ. قریشو چې دا خبره واوریدله په بنو قریظه پې باوره شول, او دازموینې لپاره یې ترې وغوښتل څو د شنبې په ورځ په مسلمانانو برید وکړي, یهودو مخالفت وکړ چې پدې څه سره د دوی تر منځ بې باوري لاهم ډیره او د قریشو ملا سسته شوه. د خندق د جنگ دوهم نوم احزاب هم دی, ځکه پدې جنگ کې د عربو او یهودو ډیرو کورنیو او ډلو تپلو

گډون کړی وو، پدې جنگ کې شپږ تنه مسلمانان شهيدان او اته تنه مشرکين ووژل شول، خو د (اوس) دکورنۍ مشر او دانصارو يو غښتلی مټ حضرت سعد بن معاذ رضی الله عنه پدې جنگ کې ټپي او خوورځې وروسته دهمدې ټپ له امله په شهادت ورسیده. ان الله وانا اليه راجعون.

د بنو قريظه پای

له يهودو سره چې کوم تړون شوی وو نو بنو قينقاع هغه دبدر او بنو نضير داحديه ورځ مات کړ، له همدې کبله دادواړه يهودي کورنۍ له مدينې څخه جلا وطنې شوې. بنو قريظه دخندق غزا په پيل کې دمسلمانانو لورې ونيو، دجنگ په جريان کې يوه يهودي ځان هغه کلاوو ته ورساوه چيرې چې مسلمانې ميرمنې او ماشومان اوسيدل، هلته حضرت حسان رضی الله عنه پهره کوله، خو داچې په جنگ کې ديوې پيښې له کبله يې ونه شوای کولای هغه يهودي ووژني، حضرت صفیي رضی الله عنها دحضرت حمزه رضی الله عنه خور بي بي هغه يهودی وواژه، توره يې ترې په غنيمت کې واخيستله اوسر يې دکلا شاته وغور ځاوه، يهود پوه شول چې دلته هم وسله وال کسان شته ځکه يې نو برید ونکړ. دجنگ په مهال کې رسول الله صلی الله عليه وسلم دبنو قريظه يهودوته حضرت سعد بن معاذ او حضرت سعد بن عبادہ رضی الله عنهما ورواستول، څو هغوی ته ليکل شوی تړون ورياد کړي، خو هغوی وويل محمد څوک دی او تړون يې څه شی دی؟ ځکه نو دې يهودو دخندق په جنگ کې عملا برخه واخيسته، او دماټي پر مهال يې هم داسلام لوی دښمن، دبنونضير دجلاوطن شوو يهودو مشر حَيي بن اخطب له ځانه سره راوست، حَيي بن اخطب دجلاوطنۍ په مهال ژمنه کړې وه چې دمسلمانانو په خلاف به دچا مرسته نه کوي، خو په نوموړي جنگ کې يې نه يواځې داچې دقريشو مرسته يې وکړه بلکه دمسلمانانو حليف (سوکندي) يهود بني قريظه يې هم جنگ ته ولمسولو. دخندق دجگړې په پای کې رسول الله صلی الله عليه وسلم امر وکړ چې وسلې مه ږدئ او په بنو قريظه برید وکړئ، دلښکر په وړاندې حضرت علي رضی الله عنه دهغوی کلاگانو ته ور سید، که بنو قريظه بيا هم د روغې جوړې لاره نيولې وای شوني وه چې امان يې موندلی وای، خو دوی دجنگ

تیارې نیولې وه ، او د حضرت علي رضی الله له رسیدو سره سم یې د رسول الله صلی الله علیه وسلم په شان کې ستغې سپورې وویلې . د رسول الله صلی الله علیه وسلم په امر یې کلاګانې محاصره شوې ، او دا محاصره تر یوې میاشتې اوږده شوه ، په پای کې یهودو وویل هره پریکړه چې سعد بن معاذ رضی الله عنه وکړي مونږ یې منو ، (هغه مهال حضرت سعد بن معاذ رضی الله عنه زخمی وو شهید شوی لا نه وو ،) یهودو فکر کاوه چې له سعد رضی الله عنه سره د هغوی د نیکیو له امله چې ښایي په یوه مهال به یې ورسره کړې وي له کبله ممکن حضرت سعد د دوی په ګټه یوه پریکړه وکړي خو داسې ونه شول بلکه : حضرت سعد بن معاذ رضی الله عنه پریکړه وکړه چې د بنو قریظه یهودو جګړه مار کسان دې ووژل شي ، ښځې او ماشومان دې بندیان او مال دې غنیمت ونيول شي . د پریکړه حضرت معاذ رضی الله عنه د تورات له حکم سره سمه وکړه ، رسول الله صلی الله علیه وسلم ته به چې په هغه مهال کومه خبره ښکاره نه وه راغلې نو د تورات احکام یې عملي کول ځکه یې نو پدې پریکړې سره حضرت سعد رضی الله عنه ته وویل چې تايوه اسماني پریکړه وکړه . د بنو قریظه یهودو دا پریکړه ومنله او ځانونه یې دوژلو ځای ته حاضر کړل ، ددې پریکړې په کولو سره د بنو قریظه مسأله پای ته ورسیده .

مړینه

د حضرت محمد صلی الله علیه وسلم آرامځای

ناروغي

د څار شنبې په ورځ چې د صفر د میاشتې اتلسمه یا نولسمه نیټه وه، رسول الله صلی الله علیه وسلم جنت البقیع ته چې د عامو مسلمانانو هدیره وه ولاړ، کله چې له هغه ځایه راستون شونو ناروغه شو، د حضرت میمونې رضی الله عنها کره یې شپه تیره کړه، د دوشنبې په ورځ د رسول الله صلی الله علیه وسلم ناروغي زیاته شوه، او دنورو بییانو په خوښه د حضرت عایشې رضی الله عنها کره ولاړ، ترڅو پورې چې یې دگرځیدو ځواک درلود نو مسجد ته به یې تشریف وړلو، وروستی لمونځ د ماښام لمونځ وو چې مسلمانانو په رسول الله صلی الله علیه وسلم پسې ادا کړ. دامهال د رسول الله صلی الله علیه وسلم سر خوریدنه او تړلی یې وو، همدا شپه ماخوستن وار په وار بې هوښي ورباندې راتله، او امر یې وکړ چې حضرت ابو بکر صدیق رضی الله عنه دې لمونځ ورکړي. بله ورځ ماسپښین د رسول الله صلی الله علیه وسلم ناروغي یوڅه کمه وه، غسل یې وکړ، د حضرت عباس او حضرت علي رضی الله عنهما په اوږو باندې یې ځان تکیه کړ او جومات ته ولاړ، هلته د ابو بکر رضی الله عنه په امامت لمونځ ولاړ وو، چې دهغه ترڅنگ کیناست او خلکو ته یې لمونځ ورکړ، وروسته یې یوه لنډه خطبه وویل، د ادر رسول الله صلی الله علیه وسلم وروستی خطبه وه چې پکې یې وفرمایل: (خدای جل جلاله یوه بنده ته واک ورکړی چې د دُنیاوي نعمتونو او یا هم دخدای له لورې د اُخروي نعمتونو له منځ نه یو خوښ کړي. بنده هغه شیان د ځان لپاره غوره کړل چې له آخرت سره اړیکې لري. حضرت ابو بکر صدیق رضی الله عنه وژړل ځکه پوه شو چې هغه بنده پخپله رسول الله صلی الله علیه وسلم دی، رسول الله صلی الله علیه وسلم د ابو بکر صدیق رضی الله عنه په اړه وفرمایل تر ټولو زیات چې زه د چا له شتمني او ملګرتیا څخه خوښ یم هغه ابو بکر دی.) همداراز یې په خطبه کې د انصارو په هکله وفرمایل:

(ای خلکو زه دانصارو په هکله تاسې ته وصیت کوم، عام مسلمانان به ډیریري خو انصار به دومره لږ شي لکه په خوړو کې مالګه، انصارو خپله دنده تر سره کړه، اوس په تاسو دهغوی دپور پرې کول فرض دي، انصار زما په وجود کې دمعدې په خیر دي، هرڅوک چې ستاسو دگټو او تاوان واکدار (خلیفه) وي نو دهغه دا دنده ده چې که هرڅوک په انصارو کې ښه وي ومني، او که له چا څخه کومه تیروتنه شوي وي نو هغه دې وېښي.) رسول الله صلی الله علیه وسلم تر ناروغتیا یوه ورځ وړاندې حضرت اسامه رضی الله ته امر کړی وو چې درومیانو جگړې ته لاړشي، خو دهغه له قوماندې څخه دنوموړي دځواني له کبله شکایت وکړ، رسول الله صلی الله علیه وسلم په دې اړه پخپله خطبه کې وویل: (که داسامه په سرداری تاسې نیوکه لرئ نو دده دپلار په سرداری هم تاسې نیوکې کولې زما دې په سپیڅلي خدای لوړه وي چې اسامه د دې دندې حقدار او مستحق دی، هغه په ما ډیر گران دی، او تر دې وروسته به هم په ما گران وي.) رسول الله صلی الله علیه وسلم دخطبې په ترڅ کې داهم وفرمایل: (دحلال او حرام نسبت دې ماته نه کیږي، ما هغه څه حلال کړي چې هغه خدای جل جلاله پخپل کتاب کې حلال کړي، او ما هغه څه حرام کړي چې خدای جل جلاله حرام کړي دي). رسول الله صلی الله علیه وسلم دا هم وفرمایل چې: (ای دخدای دپیغمبر لورې فاطمې! او ای دخدای دپیغمبر عمې صفیې! دخدای او آخرت لپاره څه عمل وکړئ زه تاسې له خدای جل جلاله څخه نشم خلاصولای). د نوموړې خطبې له ویلو وروسته رسول الله صلی الله علیه وسلم بیرته دحضرت عائشې رضی الله عنها کورته تشریف یووړ، دناروغتیا په نا کراری کې نبوي ذات ته ورپه یادشول چې څه اشرفی یې له بي بي عائشې سره ایښې وې هغه یې راوبلله اوورته ویې فرمایل: (عائشې! هغه اشرفی چیرې دي؟ محمد (صلی الله علیه وسلم) به له خدایه جل جلاله سره پداسې حال کې وويني چې دی په هغه بد گمانه وي، لاړه شه او هغه دخدای جل جلاله په لاره کې خیرات کړه.) ددوشنبې په سهار چې رسول الله صلی الله علیه وسلم دناروغتیا دیارلسمه شپه وه چې رسول الله صلی الله علیه وسلم دخپل کور له وره (دروازې) نه پرده پورته کړه، ویې لیدل چې خلک په لمانځه ولاړدي، ډیر خوښ اوموسکی شو، حضرت

ابوبکر صدیق رضی الله عنه فکر وکړ چې رسول الله صلی الله علیه وسلم لمانځه ادا کولو ته راځي ځکه یې نوو غوښتل چې شاته شي، خو رسول الله صلی الله علیه وسلم په اشاره پوه کړ چې لمونځ ورکړي، رسول الله صلی الله علیه وسلم بیرته حجرې ته ننوت، دا هغه وروستی لیدنه وه چې صحابه کرامو له نبوي سپیڅلي څیرې نه وکړه.

د مړینې کال

رسول الله صلی الله علیه وسلم به هر کال دروژې په میاشت کې لس ورځې په اعتکاف کې تیروي، خو په وروستی روژه کې شل ورځې په اعتکاف کې کیناست، رسول الله صلی الله علیه وسلم به هر کال دروژې په میاشت کې یوځل د حضرت جبرایل علیه السلام له خولې نه قرآن کریم اوریده، خو د وروستي کال په روژه کې یې دوه ځلې واوریده. د وروستي حج او په ځینو نورو خطبو کې رسول الله صلی الله علیه وسلم ځینې داسې خبرې کړې وې چې هغه د مړینې یادونه وه، لکه چې د حج په وروستی خطبه کې یې وفرمایل: (زه ددې خبرې هیله نلرم چې په راتلونکي کال کې له تاسې سره ولیدلای شم، بنایي تردې وروسته حج ونه کړای شم.) د حج د فريضې د ادا کولو تر راتگ وروسته رسول الله صلی الله علیه وسلم دا حد د شهیدانو هديرې ته ورغی، او هلته یې هم داسې خطبه وويله چې گواکې څوک له مړواو ژوندو سره په مخه ښه کوي، رسول الله صلی الله علیه وسلم د صفر د میاشتي په اولسمه یا اتلسمه نیټه حضرت اسامه بن زید رضی الله عنه ته وفرمایل: (ته له لښکر سره لاړشه او له هغو شریرو خلکو څخه دې دپلار کسات واخله.) د موته په وتلي جنگ کې حضرت زید رضی الله عنه شهید کړای شوی وو، ځکه نو رسول الله صلی الله علیه وسلم حضرت اسامه بن زید رضی الله عنه ته هلته د بیا تللو امر وکړ.

تجهيز او تکفين

د سې شنبې ورځ د تجهيز او تکفين ورځ وه حضرت علي رضی الله عنه، فضل بن عباس رضی الله عنه، او حضرت اسامه بن زید رضی الله عنه غسل ورکړ، په همدې مهال کې حضرت عباس رضی الله عنه هم حاضر وو، او یو انصاري حضرت اوس بن خولي رضی الله عنه اوبه راوړې، د کفن لپاره د سپنسيو درې سپینې ټوټې غوره شوې. تر غسل او کفن

وروسته دا پوښتنه راپيدا شوه چې رسول الله صلى الله عليه وسلم به په کوم ځای کې خاوروته سپارل کيږي؟ حضرت ابو بکر صدیق رضی الله عنه وویل: انبيا چې چيرې وفات شي هلته خاورو ته سپارل کيږي، په همدې خبره اتفاق راغی او په کوم ځای کې چې رسول الله صلى الله عليه وسلم وفات شوی وو په هماغه ځای کې دقبر کنلو کار پیل شو، داځای دحضرت عایشې رضی الله عمها داوسیدلو خونه وه، دقبر په سرهم خبره راپورته شوه، ځکه حضرت ابو عبیده بن جراح رضی الله عنه به دمکې دخلکو په څیر بغلي قبرونه کیندل، او حضرت ابو طلحه رضی الله عنه به بیا دمدينې دخلکو په دود لحدی قبرونه ایستل، نو دا خبره کیدله چې اوس څوک او څه ډول قبر وکندی؟ حضرت عمر رضی الله وویل: په همدې دواړو اصحابو پسې څوک واستوی، هر یو چې لومړی راغی هغه دې دخپلې خوښې قبر وکندی، په دواړو صحابه و پسې سړي واستول شول، حضرت ابو عبیده بن جراح رضی الله عنه په کور کې نه وو، حضرت ابو طلحه رضی الله راغی او لحدی قبر یې جوړ کړ، څنگه چې دقبر ځمکه نمجنه وه نو هغه بستر یې پکې وغورځاوه په کوم کې چې رسول الله صلى الله عليه وسلم وفات شوی وو. کله چې جنازه تیاره شوه نو خلک دلمانځه لپاره رامت شول، خونې ته وار په وار ورننوتل او لمونځونه یې کول، دالمونځونه پرته دچا له امامت نه ترسره شول، لومړی نارینه و بیا بنحینه و او ورپسې کوچنيانو دجنازې لمونځونه ادا کړل. درسول الله صلى الله عليه وسلم مبارک جسد حضرت علي مرتضی رضی الله عنه، حضرت فضل بن عباس رضی الله عنه، حضرت اسامه بن زید رضی الله عنه، او حضرت عبدالرحمن بن عوف رضی الله عنه قبر ته ښکته کړ. انا لله وانا اليه راجعون.

نور لوستل

ام سلمه هند بنت ابي اميه

ام سلمه هند بنت ابي اميه چې د بي بي سلمه په نامه هم پېژندل کېږي د اسلام د وروستي پيغمبر مېرمن وه. د پلار نوم يې سهيل اود مور نوم يې عاتکه وو. نوموړې په لومړني سر کې دخپل اکا د زوی او در رسول الله صلی الله عليه وسلم در ضاعي ورور عبدالله بن عبدالاسد په نکاح کې وه. نوموړې له خپل مېړه سره يوځای حبشې ته هجرت وکړ. هلته يې د سلمه په نوم زوی وزيريد. وروسته مکې ته راغله او بيا يې د لومړنيو مسلمانو ميرمنو په کتار کې مدينې منورې ته هجرت وکړ. مېړه يې عبدالله دخپل وخت له وتليو آس زغلونکو شميرل کيده. دبدر او اُحديه غزاگانو کې يې برخه اخيستې وه. داُحديه جگړه کې دخوړلو ټپونو له امله يې دهجرت په څلورم کال سترگې له نړۍ پټې کړې. رسول الله صلی الله عليه وسلم دهغه د جنازې پرمهال نه تکبيرونه وويل. له لمانځه وروسته چا ترې وپوښتل چې يارسول الله تيروتنه خوبه مو نه وي کړي؟ رسول الله صلی الله عليه وسلم ورته وفرمايل چې ابوسلمه د زرو تکبيرونو حق درلود. رسول الله صلی الله عليه وسلم وروسته اُم سلمه ته دنکاح وړانديز وکړ خو هغې عذر ووايه. رسول الله صلی الله عليه وسلم ته يې وويل چې يو خوزه خورا قهرجنه ميرمن يم، ډير اولادونه لرم، او بله داچي عُمر مې ډير دی. خور رسول الله صلی الله عليه وسلم ددغو عذرونو سربيره له هغې سره نکاح وکړه. نوموړي يوه پوهه او هوښياره ميرمن وه. د حديثونو له مخې دغه بي بي له عايشې رضي الله عنه نه وروسته دافضليت

دوهمه درجه لري. اُم سلمه رضي الله عنها د 84 کلونوپه عمر تر ټولوبیيانو وروسته وفات شوه. د جنازې لمونځ يې حضرت ابوهريره رضي الله عنه ادا کړ.

زينب بنت جحش

زينب بنت جحش حضرت زينب رضي الله عنها در رسول الله صلى الله عليه وسلم د ترور لور وه، دا بي بي لومړی حضرت زيد رضي الله عنه ته واده شوې وه، خودا چې حضرت زيد رضي الله عنه يو آزاد شوی مریی وو نو ځکه ورسره ددې وخت نه تيریده، حضرت زيد در رسول الله صلى الله عليه وسلم په خوبه دې ته طلاق ورکړ، وروسته ورسره رسول الله صلى الله عليه وسلم نکاح وکړه. دنکاح په مهال يې عمر 35 کاله وو، دا دومره پرهيزگاره ميرمن وه چې کله ورته رسول الله صلى الله عليه وسلم دنکاح پيغام ورواستاوه نو دې په ځواب کې ورته وويل چې زه به استخاره وکړم، همداراز کله چې په ام المؤمنين حضرت عايشې صديقې پسي بهتان وويل شو نو حضرت زينب رضي الله عنها سره له دې چې د حضرت عايشې رضي الله عنها بن وه د حضرت عايشې په اړه رسول الله صلى الله عليه وسلم ته وويل چې: زه دعایشې له بنو اخلاقو پرته په بل هيڅ شي نه يم خبره. حضرت عايشې رضي الله عنها هم د زينب په فياضي داسې اقرار کړی چې: زينب رضي الله عنها ډيره قانع او د فياض طبيعت ميرمن وه. رسول الله صلى الله عليه وسلم پاڅو بیيانو ته ويلي وو چې له تاسي څخه به ډیر ژر هغه څوک له ما سره يوځای شي چې دهغې لاسونه اوږده وي، پاڅو

بييانو به خپل لاسونه سره کچل، خو پدې استعاره کې د حضرت زينب رضي الله عنها فياضي او سخا ته اشاره وه، دې به پخپل لاس پيسې بيا موندلې او هغه به يې دخداي جل جلاله په لاره کې خرڅ کولې. همدا نبوي وړاندوينه د حضرت زينب رضي الله عنها په اړه ريښتيا شوه او درسول الله صلى الله عليه وسلم له وفاته وروسته په بييانو کې حضرت زينب رضي الله عنها ترټولو لومړۍ دهجرت په شلم کال دخپل عمر په 53 کلنۍ کې وفات شوه.

جويريه بنت الحارث

حضرت جويريه رضي الله عنها دحارث بن ضرار لور وه، حارث دبنو مصطلق دکورنۍ مشر وو، حضرت جويريه لومړۍ دمسافع په نکاح کې وه، هغه دبنو مصطلق يا مريسيع په غزا کې مړشو، په نوموړې جگړه کې مسلمانانو ته ډيرۍ مرييان او مينځې په لاس ورغلل، جويريه رضي الله عنها دثابت بن قيس په برخه شوه، خو جويريې دنهو اوقيو سرو زرو په بدل کې دمکاتبت تړون وکړ، هغه هم راضي شو، جويريه رضي الله عنها درسول الله صلى الله عليه وسلم حضور ته راغله او دمرستې غوښتنه يې ورڅخه وکړه، رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وفرمايل چې که زه دابيه پرې کړم او تا په نکاح کړم نو ښه به نه وي؟ جويريې دا خبره خوښه کړه، رسول الله صلى الله عليه وسلم په هغې اندازه سره زر ورکړل او دا يې ازاده بيا يې په نکاح کړه. دهمدې نکاح له برکته دجويريې رضي الله عنها دکورنۍ ټول غړي مرييونه او مينځي ازادي شوې، ځکه چې صحابۀ کرامو وويل چې دا کورنۍ

درسول الله صلى الله عليه وسلم خسرگنی شوه ځکه يې نو ټول ازاد کړل. حضرت جويزيه رضي الله عنها دهجرت په پنځوسم کال د 65 کلونو په عمر وفات او په جنة البقيع کي خاورو ته وسپارل شوه. انا لله وانا اليه رجعون.



ترتيب کونکي زاهد الله درويش الحنفي الوزيرستاني

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library